

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

ŘÍJEN 2013

č. 8

BOŽÍ A LIDSKÉ PLÁNY

Žijeme ve světě, který se rychle mění. Co bylo před dvaceti lety téměř nepředstavitelné, je dnes samozřejmostí. Útočí na nás technické vymoženosti, staví se nové obchodní centra, objevují se prosklené paláce zámožných firem. Člověk se snaží něco po sobě zanechat. Ale lidský život není jen to hmotné, na první pohled patrné.

Ne vše se ale daří uskutečnit. Mnohé plány ztroskotávají, mnohé stavby zůstávají nedokončeny nebo jsou nekvalitní.

Ale daleko nejhorší jsou nedokončené „životní stavby“. Kolik takových je! Kde je chyba? Proč člověk není schopen uskutečnit, co začal, splnit, co slíbil, vytrvat na cestě o které je přesvědčen, že je správná? Můžeme to svádět na ledacos. Problém je ale v tom, že nedokážeme každou svou práci spojovat s duchovním pokrokem a růstem osobnosti. Že nežijeme s vědomím Božího povolání a nevidíme svůj život jako velké poslání od samotného Boha.

Náš svět je obrovská mozaika, kde každý člověk je kamínkem, nenahraditelným jiným. Hledat Boha, jeho vůli a snažit se spolupracovat s Božím povoláním, je nejlepší lék proti lidské nestálosti a troskám marných plánů.

Ale co dělat s neúspěchy přes veškerou snahu a dobrou vůli? V životopisech světců často čteme o jejich jakési až neuvěřitelné bezstarostnosti. Životní dílo se jim zhroutilo a oni zůstali klidní. A co život Pána Ježíše? Kázal, povolával učedníky, konal zázraky. A nakonec ho téměř všichni opustili. Lidé, kterým prokazoval tolik dobrodiní, se ho zřekli a dali přednost zločinci. Přišlo vzkříšení a církev se šíří do celého světa. Po slibném začátku ale přichází pronásledování a apoštolové končí svůj život jako mučedníci. A přece nezoufají, nemluví o krizi církve a své dílo vidí jako slibně začaté, ne nedokončené.

Je totiž velký rozdíl pracovat jen sám a vidět jak ubývá sil a blíží se smrt. Ten, kdo

pracuje pro Boha a s Bohem má vždy radostné vědomí, že mu pomáhá někdo, kdo nikdy neumírá. Ten, kdo k práci poslal, ocení dílo, které určil a pošle někoho, aby je dokončil. Ne podle našich, nýbrž podle svých plánů. Boží plány byly už na počátku a Bůh sleduje jejich uskutečnění až do konce. A nemá naspěch, protože má k dispozici celé dlouhé dějiny lidstva.

V tomto duchu přijímejme Boží poslání svého života, konejme svou práci, své povinnosti, nesme břemena na naše bedra vložena a buďme si vědomi, že pracovat podle Boží vůle vede nejen k odpovědnosti, ale především k radostné důvěře, že nebude zbytečné nic z toho, k čemu přiložíme ruku!

*Josef Hudec, O.Cr.,
probošt*

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

Věda a víra

Dnes už věda umí vysvětlit všechno, tak proč bychom stále ještě měli věřit v Boha?

Začnu dvěma příběhy, jeden z nich je známý, druhým je můj osobní zážitek. Asi před dvěma sty lety seznamoval Marquis de Laplace Napoleona s výsledky svého bádání o uspořádání vesmíru. Císař poznamenal, že se mu zdá, že v tomto systému je opomenut Bůh. A toto je Laplaceova odpověď: „Pane, já nepotřebuji takovéto hypotézy.“ Tato věta vyjadřuje i dnes poměrně rozšířený názor, že všechno lze vysvětlit na základě vědeckého pozorování a že proto nepotřebujeme hledat jiným způsobem. A teď z jiné strany. Vzpomínám si na příběh, který se odehrál před několika lety během mých studií filozofie. Přednášel nám starý a moudrý profesor Thomas Gornall, expert na tomistiku. Měli jsme spolužáka, který právě dokončil studia, získal vědeckou hodnost a možná mu to trochu stouplo do hlavy. Ten jednoho dne vystoupil s dlouhou a působivou zprávou o evoluci jako o nové možnosti zcela jiného přístupu k realitě. Gornall trpělivě

poslouchal a pak s mírnou dávkou ironie odpověděl: „Asi jste ještě s filozofováním vůbec nezačal. Naše otázka je totiž úplně jiná. Vy popisujete onen proces. Ale my se snažíme vysvětlit absolutní existenci skutečnosti a vůbec existenci naprosto všeho. Měl byste se posunout od otázky "jak" k otázce "proč". A toto velké "proč" vědu přesahuje.“

...

Do Galileových časů věda na sebe nahlížela jako na toho, kdo pátrá po smyslu a účelu vesmíru. Až pak se její přístup posunul k ověřování vnějších dat a k zájmu o příčinu a následek na úkor hledání nejhlubšího účelu. Velký úspěch těchto „empirických“ metod pak vedl k dojmu, že jiné cesty k pravdě a poznání neexistují, že exaktní pohled na realitu je ten jediný možný.

A tak došlo k ohromnému rozmachu vědy, ovšem jen v omezeném rozsahu, kde se popisovaly nebo také vysvětlovaly pouhé jednotlivé aspekty vesmíru.

...

Ovšem v několika posledních desetiletích se vztah vědy a víry výrazně změnil.

Starý způsob přístupu, který používal například Galileo nebo Newton, už dnes není ve středu zájmu, přinejmenším ne pro astronomii a fyziku. Modernější přístup pracuje i s tím, co přesahuje pouhé pozorování. „Pozitivizmus“, který sledování reality redukuje jen na povrchové vidění, je dnes na ústupu. Nerozumím všemu, co přináší kvantová fyzika nebo teorie relativity, ale od specialistů v těchto oborech vím, že oddělování filozofických a empirických problémů je dnes už zastaralé. (Fr. Gornall by byl potěšen.) Věda samotná je dnes k tajemství mnohem otevřenější. „Stará i nová“ věda předpokládají, že svět je poznatelný, že „věčné tajemství světa je jeho srozumitelností“, jak to jednou poznamenal sám Einstein. Avšak dnešní věda si mnohem více uvědomuje omezenost svých hypotéz i to, jak málo jsou tyto hypotézy tváří v tvář složitosti vesmíru nezvratné. V této situaci (cituji fyzika Polkinghorna) „schopnost chápat nepochopitelná vysvětlení“ platí jak pro moderní vědu, tak pro náboženskou víru.

Samozřejmě, že každým dnem vystávají nové problémy související zejména s technologickými aplikacemi (např. genetické inženýrství nebo ekologie). Ale ve skutečnosti právě tyto etické problémy vedou k rozvoji vzájemného respektu mezi církví a světem vědy. K tomuto novému trendu se přihlásil i papež Jan Pavel II.

Věda není ani základem pro náboženství ani náboženství nijak nerozšiřuje. Věda i víra vycházejí ze svých vlastních principů ... Věda může náboženství očistit od omylů a pověr; náboženství může vědu očistit od modlářství a víry ve falešné absolutno. A vzájemně se mohou doprovázet na cestě do bohatšího světa, kde je prostor pro rozvoj obou. (z dopisu Fr. Georgeovi Coyneovi)

Takže pokud jsme schopni vidět nové obzory: které nám dnešek otevírá, původní otázka se jeví jako neaktuální.

M. P. Gallagher SJ: Čestně o víře

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

Bl. Jan LUCCIO

Socha blahoslaveného Jana Luccio můžeme vidět u sv. Kříže u dominikánů v dominikánské kapli – nalevo od presbytáře – stojící na levé straně obrazu sv. Dominika.

Bl. Jan Luccio se narodil ve velmi chudobné rodině. Byl ještě kojencem, když mu zemřela matka, proto se někdy musil spokojit jen šťávou z ovoce. Vypadal tak zbědovaně, že se ho ujala jistá zbožná, ale chudá žena a začala ho kojit.

Byla za to odměněna zázračným uzdravením svého ochrnutého manžela.

Chlapec se od dětství horlivě modlil, postil se ještě více, než mu ukládala chudoba, v níž vyrůstal, a cvičil se v různých kajících skutečích.

Byl ještě mladičký, když poznal slavného kazatele blahoslaveného Petra Jeremia, a jeho vlivem se rozhodl pro vstup do řádu. Již v noviciátě se horlivě cvičil ve všech ctnostech. Slavnými sliby

se radostně zasvětil Bohu. Horlivě studoval.

Po pečlivé přípravě začal s podivuhodnou výmluvností kázat. Říká se o jeho působení, že se nenašlo tak kamenné srdce, aby je jeho slova nepohnula k slzám lítosti. Vyzpovídal neobyčejně mnoho lidí.

Sloužil svým bližním všemi možnými způsoby. Získal si tak úctu a lásku všech. Horlivě šířil a doporučoval růžec. Něžně uctíval Pannu Marii. Svatému

Otcu Dominiku se podobal i v tom, že při mši svaté často proléval slzy.

S pomocí Boží vystavěl a založil klášter v Caccabi.

Z rozhodnutí představených byl pak dlouho převorem tohoto nového konventu, v němž zavedl vzornou observanci. Dosti dlouho byl také provinciálem sicilské provincie. Při zastávání tohoto úřadu uměl podivuhodně spojovat horlivost a snahu o zavedení přísné kázně s opatr-

ností a láskou.

Jako v tolika jiných případech i zde by se mohlo říci:

Nic zvláštního, byl prostě a samozřejmě takový, jací by měli být všichni. Žil pro Boha, usilovalo spásu duší, šel vytrvale a věrně cestou svatého Otce Dominika, a to od útlého mládí do stoje-denácti let. Působil asi jen na Sicílii, poněvadž se nikde nemluví, že by někdy konal daleké cesty a měnil apoštolské působíště.

Nezdá se, že by byl delší dobu nemocen nebo že v pokročilém věku ztratil paměť, protože prý zemřel „při objímání kříže a za horlivých úkonů lásky“. Na jeho poslední cestě ho doprovázelo mnoho lidí. Všichni pak přicházeli k jeho hrobu.

Bl. Jan je pohřben v Caccamu na Sicílii, kde ho slaví třikrát do roka nekonečným procesím... se starostou; v r. 2011 tam byl i generální představený dominikánů – uplynulo 500 let od jeho smrti. Hlavní svátek je 14. listopadu.

Docházelo k četným zázrakům, proto ho Benedikt XIV. blahořečil.

*S.M. Z. Černá
Dějiny řádu kazatelského*

CHARITA

Pozvánka na přednášky

V rámci Týdne sociálních služeb, který probíhá od 7. do 11. října 2013 pořádá Oblastní charita Znojmo různé přednášky pro veřejnost:

7. října 2013, 11:00-12:30 hod.
v Klubu Coolna Znojmo, Masarykovo nám. 21, Znojmo

Téma: Kyberšikana

7. října 2013, 13:00-14:30 hod.
v Klubu Coolna Znojmo, Masarykovo
nám. 21, Znojmo

Téma: Agresivní chování

9. října 2013, 14:00-16:00 hod.
v Klubu Coolna Znojmo, Masarykovo
nám. 21, Znojmo

Téma: Alkoholové a nealkoholové
drogy, Co dělat, když...

10. října 2013, 15:00-16:30 hod.
v Dílně sv. Kláry, Mikulášské nám. 12,
Znojmo

Téma: Beseda o depresi

11. října 2013, 10:00-11:30 hod. v
zasedací místnosti Oblastní charity Zno-
jmo, Dolní Česká 1, Znojmo

Téma: Stres a jeho vliv na člověka

Dýňová stezka

Srdečně Vás zveme na další ročník **Dýňové stezky**, která se uskuteční **18. října 2013**. Sraz účastníků bude **od 18:30 do 20:00 hod.** vstup do parku na Komenském nám. na rohu ulice Kovářská – u lékárny. Na všechny děti, které se stezky zúčastní, čeká malý dárek, rodiče si mohou zakoupit výrobky uživatelů našich zařízení. Spoustu zábavy si tu užijí děti i dospělí. Přijďte se podívat!

*Veronika Míhlová
Oblastní charita Znojmo*

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

Mše uzdravuje

Je dobré připomenout, že mše disponuje obrovskou duchovní silou, kterou si možná vůbec neuvědomujeme.

Především má moc odpouštět hříchy. Církev v současnosti vyžaduje, abychom své hříchy vyznávali ve svátosti smíření a skrze ni prosili o jejich odpuštění. Tím ovšem neupírá tuto moc eucharistii. Ta nám dává sílu, abychom se vyhnuli možným budoucím hříchům, a posiluje slabé oblasti naší osobnosti.

Eucharistie rovněž uzdravuje naše tělo, ducha i duši. Často se stává, že po jejím přijetí dojde k tělesnému uzdravení. Můžeme uvést mnoho konkrétních případů.

Jedním z nich je uzdravení sestry Bridge McKennové, celosvětové kazatelky, která slouží kněžím. Od svých osmnácti let byla Bridge McKennová upoutána na invalidní vozík. Uzdravena byla právě během

mše svaté. Bůh ji pak pověřil službou především kněžím na celém světě. Podobných uzdravení, k nimž došlo během slavení eucharistie, bychom mohli vyjmenovat celou řadu.

Mše svatá má sílu nás rovněž vnitřně uzdravit, darovat nám pokoj a vnitřní vyrovnanost. Kdykoliv tedy máme dojem, že potřebujeme uzdravit své emoce, může se nám stát eucharistie, mše svatá a adorace velkou pomocí.

Eucharistie působí jednotu a předává lásku. Právě skrze eucharistickou moc sjednocovat často dochází k nádherným usmířením. Znepřátelení lidé přijmou skrze eucharistii sílu odpustit jeden druhému a obnovit svůj vzájemný vztah.

Z knihy E. Velly: Síla eucharistie

JUBILEJNÍ ROK 2013 – Sv. Cyrila a Metoděje

„Toto je den, který učinil Pán.“

Ten den, který učinil Pán, nabývá zvláštního významu na Velehradě, pradávném srdci Velkomoravské říše. Odtud Cyril a Metoděj, soluňští bratři, pozvaní knížetem Rostislavem, zahájili svou apoštolskou misi mezi Slovany. Zde jsou naše kořeny.

.....

Apoštolové Slovanů. Co znamená služba apoštola? Znamená živé dědictví. Oni sami, Cyril a Metoděj ze

Soluně, v zemi prastarého Řecka a pak Byzance, zdědili evangelium o království, které Kristus odkázal apoštolům. Řekl jim po zmrtvýchvstání: "Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás" (Jan 20,21).

V apoštolech pokračovalo to Kristovo poslání jako dědictví, za které zaplatili životem – živé dědictví. A podobně v těch dvou bratřích z makedonské Soluně, kterým Kristus svěřil poslání být misionáři mezi Slovany.

Jejich misie byla dalším pokračováním poslání, které začalo v jeruzalémském večeřadle v den zmrtvýchvstání. V jejich misi působil tentýž Duch svatý, kterého apoštolové přijali od zmrtvýchvstalého Pána.

V apoštolské službě, v poslání předávat evangelium, působí po celé dějiny až podnes dynamika zmrtvýchvstání, dynamika nového života.

Misie Cyrila a Metoděje znamená také čas zrození Slovanů – následně pak

všech Slovanů – k novému vědomí a kultuře prostřednictvím jazyka. Naši předkové museli nejdřív misionářům svěřit svůj mluvený jazyk. Oba bratři, Řekové, se museli napřed stát žáky slovanského jazyka, aby pak mohli učit Slované. Ten mluvený jazyk zapsali, vyjádřili znaky písma – a v té podobě ho předali těm, kteří jim svůj jazyk dříve svěřili. V psané slovanské řeči se začala vyjadřovat evangelia. Začalo promlouvat věčné Slovo – Syn. Otec, který mnohokrát a mnohými způsoby mluvil nejprve skrze proroky, nakonec promluvil skrze Něho – skrze Syna (srv. Žid 1,1-2).

Apoštolové Slovanů se stali pro naše praotce zvěstovateli té mluvy. Slovo věčné – Syn, Vykupitel světa, k nim přišel. Přišel, aby se stal kamenem úhelným.

Ten kámen trvá dodnes. A bude trvat. Na něm se tyčí stavba nezníčitelného Slova, byť kámen sám nejednou stavitelé zavrhl. Ta bylo za dnů Ježíše z Nazareta. Tak bývá v různých epochách dějin, na různých místech planety Země.

Kámen úhelný. On je vždy tím nejpevnějším svorníkem, z něhož celá stavba čerpá svou celistvost, svou totožnost, svou svornost. Ten kámen znamená Krista samého. Může mít však také různé významy odvozené. Znamená křesťany na celé zemi. Znamená Slované, znamená celou Evropu.

Úhelný kámen evropské jednoty nalézáme také zde, na Velehradě. Nejen na Monte Cassino, odkud svatý Benedikt budoval Evropu latinskou. Také zde – na

Velehradě, kde solušní bratři natrvalo vstúpili do dějin Evropy tradici řeckou a byzantskou. Ty dva obrovské vklady, obě tradice, byť jsou odlišné, patří k sobě. Společně tvoří křesťanskou Evropu – někdejší i současnou.

Příběh obou bratří, Cyrila a Metoděje, je výrazným příkladem této jednoty. Svědectví, které přinesli našim předkům do slovanské země, je svědectvím církve nerozdělené – jedné, svaté, obecné a apoštolské. Oni, Řekové, hledali rovněž v Římě podporu a potvrzení své misie.

V naší době, době rozdělení Evropy, v době rozdělení církve, jejich svědectví znamená výzvu k jednotě. Jsou nám společní, a mají význam ekumenický.

.....

V roce jedenáctistého výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Moravu našel se v těchto místech malý závesný křížek s řeckým nápisem. Na tom pradávnmém kříži je zapsáno poselství Velehradu pro všechny věky:

JEŽÍŠ KRISTUS – SVĚTLO – ŽIVOT – VÍTĚZÍ.

„Každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A nad světem zvítězilo právě toto: naše víra!“ (1 Jan 5,4)

.....

*Homilie Jana Pavla II.
na Velehradě 22.4.1990
(redakčně kráceno)*

ROK VÍRY

Proč se Sára smála?

... Podle křesťanské víry nás čeká za branou smrti nejprve Boží soud. Není naopak „lacinou útěchou“ představa, že smrtí všechno skončí a že se za svůj život nebudeme muset nikomu zodpovídat?

Jestliže však bereme vážně to, co evangelium říká o Kristu, pak myšlenka na jeho soud by opravdu měla být něčím zcela jiným než „strašákem pro zlobivé“. Kristus je Pravda a postavit se do světla této pravdy - v jazyce evangelií pravda, *aletheia*, znamená „neskrytost“ - musí být, alespoň tak jsem to vždy cítil, skutečně onen nejvyšší vrchol našich cest:

jednou se konečně dozvědět celou a skutečnou pravdu o sobě samém, o svém životě a o všem, co do něj náleželo; konečně slyšet onu „tajenku“, která nám stále unikala v houštině nezodpovězených otázek, omylů a spleťtých záhad.

K eschatologickému charakteru naší víry patří nechat věci otevřené, *nesoudit*. Nemohu být soudcem sebe sama ani svého bratra. Nemohu, pokud žiji na zemi, plně posoudit ani celou pravdu o nejruznějších svých vlastních činech a slovech a jejich důsledcích, o smyslu mnoha svých složitých životních situací, protože v nich vždy bylo a je něco, co neznám nebo čemu nerozumím. Nemusím ani ztrácet čas a energii posuzováním a

odsuzováním světa kolem nás: vždyť „kníže tohoto světa je již odsouzen“. Naděje, že ne my, ale Pravda sama bude mít poslední slovo, mně připadala vždy velmi osvobozující.

Možná že tehdy, když „přijde řeč na poslední věci“, bychom měli zmlknout, zdržet se jak slov skepse, tak laciných útěch nebo přemoudře „hotových teorií“. Nepřísluší nám „vědět“, nýbrž čekat. Podstatným tvarem naší víry, lásky a naděje je *trpělivost*.

Až když opravdu zmlkne, můžeme znovu uslyšet hlas, který nám říká: Nebojte se. Já jsem zvítězil nad světem. Já jsem vzkříšení a život. Já jsem s vámi po všechny dny.

Krásná slova, plané sliby? Za stanným závěsem - i hluboko v nás - se ozývá nedůvěřivý smích Sárin. Jak by to bylo možné, když už jsme nejen dospělí, ale i příliš staří na všechna velká očekávání?

„Proč se Sára smála? Neví, že u Boha není nic nemožného?“

A Sára zapírá, protože se bojí. I její smích byl projevem strachu důvěřovat. „Ale smála jsi se,“ trvá na svém Hospodin.

Smáli jste se, říká nám Hospodin. Snad však s námi naloží jako s naší matkou Sárrou. Snad i náš nervózní smích skepse a nedůvěry promění ve šťastný smích těch, kdo se dočkali splnění jeho slibů.

Z knihy T. Halík: Noc zpovědníka

INFORMACE – bude vás zajímat

Kurz Alfa:

Pokud máte někoho z blízkých, přátel, známých, kdo je hledající nebo víte, že by se rád dozvěděl více o křesťanství, můžete ho pozvat na **kurz Alfa**. Tvoří ho deset společných večerů. Každý začíná večerí, po které následuje přednáška o některé ze základních otázek křesťanské víry. Program večera pokračuje diskusí v menších skupinách, kde má každý možnost se k danému tématu vyjádřit.

V centru Brna se bude kurz Alfa konat v jezuitském kostele Nanebevzetí Panny Marie, první setkání bude **26. září**, potom každý další čtvrtek od 19:00, až do 12. prosince.

V Brně-Lišni bude kurz Alfa probíhat v Salesiánském středisku, první společný večer bude **15. října**, potom **každých 14 dní**, vždy v úterý od 19:00, až do 1. dubna.

Informace a přihlášky: e-mail: alfa.brno@email.cz nebo kurzal-fa@salesko.cz; web: brno.alfakurzy.cz

„Vezmi a čti celou Bibli“: Přemýšleli jste někdy o tom, že byste si chtěli přečíst celou Bibli, a neměli jste zatím na to čas nebo dostatek odvahy? Můžete nyní začít společně s ostatními čtenáři Bible v naší diecézi. Na stránkách www.vezmiacti.cz připravujeme rozpis k přečtení celé Bible za dva roky. Slav-

nostní zahájení programu „Vezmi a čti celou Bibli“ plánujeme na neděli 6. října 2013.

Přípravou na čtení Písma svatého mohou být publikace (některé jsou zdarma dostupné i na internetu), např. *Dei verbum – konstituce II. vatikánského koncilu O Božím zjevení*; Dominik Duka: *Úvod do Písma sv. Starého Zákona*.

Kurz partnerství:

Víkendový kurz – Osová Bítýška (Diecézní centrum života mládeže Brno)

Kurz partnerství (víkendový) je jednoletý a probíhá formou čtyř víkendových setkání v Osově Bítýšce. Tato setkání pořádá Diecézní centrum života mládeže MAMRE v úzké spolupráci s brněnským Centrem pro rodinu a víkendy vedou Mgr. Milana Vykydalová (pastorační asistent Brněnské biskupství) a RNDr. Miroslav Vykydal (Rodinné centrum Blansko).

Seriál čtyř víkendových setkání pro páry, které hledají, jak dobře prožívat období známosti a jak se připravovat na manželství.

Prostor je věnován mimo jiné tématům: Partnerské komunikaci, sexualitě,

praktickým zkušenostem z manželství, ...

Každý víkend začíná v pátek večer, končí v neděli v poledne.

Kurz je interaktivní, kombinuje zážitkové programy, skupinovou práci a má dostatek prostoru i jen pro dvojice (kurz nemá přednáškový charakter).

Nabídka (dobrovolného) duchovního programu (ranní a večerní modlitby, mše svatá, možnost svátosti smíření).

Kurz je založen na křesťanských principech pohledu na manželství, je vhodný pro všechny bez ohledu na jejich osobní postoj k víře.

Skupina A: 18. – 20. 10., 6. 12. – 8. 12. 2013, 21. – 23. 2., 28. – 30. 3. 2014

Skupina B: 22. – 24. 11. 2013, 7. – 9. 2., 14. – 16. 3., 25. – 27. 4. 2014

Kapli sv. Václava ve Znojmě svěří radnice nově farnosti

Kaple u Mikulášského kostela ve Znojmě dostane nového uživatele. Radní po čtyřech letech vypověděli Asociaci Iuvenes a kapli svěří farnosti sv. Mikuláše.

CARITAS IN VERITAS

Láska k pravdě – encyklika Benedikta XVI. (Pokračování)

37. 38. Sociální nauka církve vždy trvala na tom, že spravedlnost se týká všech fází ekonomické aktivity. Každé ekonomické rozhodnutí má morální důsledek. Pravidla spravedlnosti musí být proto respektována již od počátku, kdy se určitý ekonomický proces teprve rozbíhá. Je zapotřebí, aby se na trhu otevřel prostor pro ekonomické aktivity

subjektů, které se svobodně rozhodly jednat podle jiných zásad, než je pouhý zisk, aniž by se tím zříkaly tvorby ekonomických hodnot. Ekonomický život nepochybně vyžaduje kontrakty, aby se uspořádaly směnné vztahy mezi vzájemně rovnocennými hodnotami. Potřebuje však také spravedlivé zákony a mechanismy přerozdělování řízené

politikou a také skutky, jež mu vtisknou ducha daru.

V éře globalizace nemůže ekonomická činnost pomíjet nezištnost, která zasévá a živí solidaritu a odpovědnost za spravedlnost a společné dobro mezi ekonomickými subjekty a jejich představiteli. Solidarita znamená především to, že všichni cítí zodpovědnost za všechny. Bez nezištnosti nelze dosáhnout ani spravedlnosti. Vedle soukromých podniků orientovaných na zisk a veřejných podniků různého typu musí mít na trhu prostor i ty výrobní organizace, jimž jde o sociální cíle a o vzájemnou pomoc.

39. 40. V encyklice „Populorum progressio“ žádal Pavel VI. vytvoření takového modelu tržní ekonomiky, který bude schopen zapojit všechny národy – ne pouze ty, které mají odpovídající možnosti a schopnosti. Volal po úsilí o lidštější svět pro všechny. Svět, kde „všichni mají dávat i přijímat, aniž by pokrok jedněch byl překážkou rozvoje druhých“. Překonání zaostalosti si žádá postupné celosvětové otevírání se těm formám ekonomické aktivity, které se vyznačují určitým podílem nezištnosti a společenství. Neexistuje sice trh nezištnosti, ani nelze upravovat nezištné postoje pomocí zákonů; ale přece trh i politika potřebují lidi, kteří jsou otevření vzájemnému obdarovávání. Současný mezinárodní ekonomický vývoj je poznamenán závažnými deformacemi a selháními. Staré způsoby podnikání ustupují do pozadí a na obzoru se začínají objevovat nové formy. Podniky rostou a potřebují stále větší kapitál, je jich stále méně řízeno jedním stálým vlastníkem, který cítí odpovědnost za

průběh a výsledky svého podnikání. To může oslabit smysl pro zodpovědnost k pracovníkům, dodavatelům, spotřebitelům, k přírodnímu prostředí i okolní společnosti. Avšak řízení podniku nemůže počítat jenom se zájmy samotných vlastníků, ale musí vzít v potaz také všechny ostatní subjekty, které přispívají k životu podniku: pracující, zákazníci, dodavatele různých částí výrobků. V posledních letech sledujeme růst nové kosmopolitní třídy manažerů, kteří se často řídí jen pokyny hlavních akcionářů, kteří určují výši jejich odměn. Ale už Jan Pavel II. upozornil, že investování má vždy kromě ekonomického významu i význam morální.

Je třeba vyhnout se využívání finančních zdrojů ke spekulativním účelům a pokušení hledat pouze krátkodobý zisk místo dlouhodobého udržení podniku.

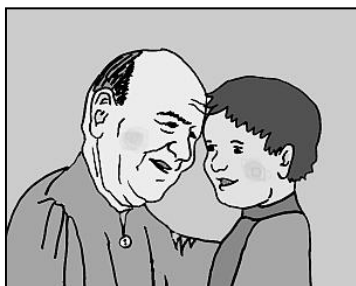
41. Integrovaná ekonomika současnosti úlohu státu nevyklučuje, ale spíše zavazuje vlády k těsnější spolupráci. Moudrost a rozumnost nás vedou k tomu, že by se neměl příliš ukvapeně hlásat konec státu. S přihlédnutím k řešení současné krize se spíše zdá, že role státu bude narůstat. Rozčlenění politické autority na místní, národní a mezinárodní úroveň je jedním z nejlepších způsobů, jak zvládnout ekonomickou globalizaci. Lidstvo se stává stále více vzájemně propojeným: je tvořeno osobami a národy, jimž má proces globalizace přinášet prospěch a rozvoj. Globalizace není sama o sobě ani dobrá, ani špatná: bude tím, co z ní lidé učiní. Dobře chápané a dobře řízené procesy globalizace poskytují příležitost k dosud nevídanému přerozdělení obrovského bohatství na celosvětové

úrovni. Budou-li řízeny špatně, mohou naopak vést k růstu chudoby a nerovností a vyvolat i celosvětovou krizi. Jde o to, aby přerozdělování bohatství

nedoprovázelo zároveň přerozdělení chudoby nebo dokonce její nárůst.

Zapsal Ing. Simek

Dědečku kolik je ti let?

Dědeček a vnuk

Jednou večer si dědeček s vnukem povídali o současném životě.

Najednou se vnuk zeptá svého dědečka:

„Dědečku, kolik je ti vlastně let?“

Dědeček odpovídá:

„Nech mě chvíli přemýšlet... Narodil jsem se před televizí, očkováním proti obrně, kopírkou, kontaktními čočkami a antikoncepčními pilulkami.

Nebyly policejní radary, kreditní karty, laserové paprsky. Ještě nevynalezli klimatizaci, pračky ani sušičky, oblečení se prostě vypralo a pověsilo na čerstvý vzduch, aby uschlo.

Člověk nebyl na Měsíci, neexistovala trysková letadla.

Oženil jsem se s tvou babičkou a žili jsme spolu, v každé rodině byla matka a otec.

Slovo „gay“ bylo respektované anglické slovo, které označovalo veselého, laskavého, spokojeného muže, a ne homosexuála. O lesbičkách jsme ani neslyšeli, a muži nenosili náušnice.

Narodil jsem se před počítači, paralelním studiem a skupinovou terapií. Lidé nechodili na preventivní prohlídky, nýbrž je lékař dle potřeby posílal na krev a moč.

Dokud mi nebylo 25 let, oslovoval jsem každého muže 'Pane' a ženu Paní' nebo 'Slečno'. Když v té době žena nastoupila do tramvaje nebo do autobusu, děti a mladí lidé spěchali, aby jí uvolnili místo. Pokud byla těhotná, doprovázeli ji k sedadlu, a pokud bylo třeba, šli jí koupit jízdenku, kterou jí přinesli. Muži chodili u okraje chodníku, ženy podél domů. Na schodech se ženám přenechávala strana u zábradlí, nastupovaly do výtahu jako první a muži jim vždy přisunuli židli, když si sedaly. Muži nikdy nezdravili ženu, aniž by přitom vstali, pokud v okamžiku, když vstoupila, seděli. Vstávali od stolu pokaždé, když vstala žena, i kdyby to bylo pouze na okamžik. Muži ženám otevírali dveře auta nebo jiné dveře a pomáhali jim při odkládání kabátů. V mé době panenství nezpůsobovalo rakovinu, a takové dívky znamenaly pro svou rodinu čest a pro svého manžela čistotu.

Náš život se řídil Desaterem, střízlivým uvažováním, úctou ke starším lidem, chováním dle zákona, naplňovalo ho plodné soužití s ostatními a odpovědná svoboda.

Učili nás rozlišovat dobré a špatné a odpovědnosti za své činy i jejich důsledky.

O rychlém občerstvení jsme si mysleli, že je určeno pro lidi ve spěchu.

Vážený vztah znamenal, že máme dobré vztahy s našimi bratry a sestrami a

dalšími vzdálenými a blízkými příbuznými a přáteli.

Neznali jsme bezdrátové telefony, nemluvě o mobilech.

Neposlouchali jsme stereo nahrávky, FM rádio, kazety, CD, DVD, a neměli jsme elektronické psací stroje, počítače, notebooky. Notebook znamenalo sešit.

Hodinky jsme natahovali každý den. Nic nebylo digitální, ani hodinky, a domácí spotřebiče neměly světelné displeje.

Když už mluvíme o strojích, nebyly ani bankomaty, mikrovlnné trouby, budíky s rádiem. Nemluvě o videorekordérech a videokamerách apod. Neexistovaly digitální ani barevné fotografie, jen černobílé, a na jejich vyvolání se čekalo nejméně tři dny.

Pokud bylo na výrobku uvedeno 'Made in Japan', znamenalo to, že je to špatné kvality, a zboží označené 'Made in Korea' či 'Vyrobeno v Číně' nebo 'v Thajsku' ani neexistovalo. Neslyšeli jsme o Pizza go home, McDonaldu nebo o instantní kávě, umělých sladidlech...

V obchodě bylo možné koupit něco za 5 až 10 haléřů. Zmrzlina, jízdenka nebo osvěžující nápoj stály 1 korunu. Nové auto stálo 10 000 korun, ale kdo měl tolik peněz? V mé době byla tráva něčím, co jsme kosili, a ne kouřili. My byli poslední, kdo byli přesvědčeni, že žena potřebuje muže, aby mohla mít dítě. Teď mi řekni, kolik si myslíš, že je mi let?"

„Ach dědo... více než 200!“ odpověděl vnuk. „Ne, miláčku, pouze padesát!“

Komunikace

Vysoce frekventovaným slovem je v současné době pojem komunikace, pod kterým si většina z nás představí běžný mezilidský dialog. Máme s tím ovšem potíže. Známe sice slova, umíme z nich složit věty, ale neumíme, bohužel, dobře komunikovat. Ani s těmi kolem nás, ani s Bohem v modlitbě. Ve druhém případě máme výhodu, protože Bůh ví, o co nám jde, i když naše komunikace s ním je silně nedokonalá a z lidského hlediska nerosozumitelná. Bůh nám tak dobře rozumí, že i mlčení v jeho přítomnosti má pro něho vysoce vypovídající hodnotu.

Komunikační problémy v mezilidském dialogu se zhorší, když do rozhořování vstoupí otázky, které vyžadují odpověď. S tím mají svoje zkušenosti zvláště psychologové, filozofové i učitelé.

Před nějakou dobou jsem četl v denním tisku zprávu o poměrně vysokém počtu dětí, které nebyly přijaty při zápisu do první třídy základních škol ze tří důvodů: pro malou slovní zásobu, poruchy výslovnosti, a tedy neschopnost přiměřené komunikace.

Svým způsobem se této negativní skutečnosti nedivím, protože důvod, který k uvedeným dětským neschopnostem vede, spočívá v takzvané pasivní komunikaci dítěte. Jde, jednoduše řečeno, o to, že dítě je od svého narození až do předškolního věku zasazeno do nepodněného prostředí.

Prvním negativem, které na dítě působí, je televizní obrazovka. Aby si maminka od dítěte odpočinula a měla také nějaký čas pro sebe, posadí ratolest před televizi, nebo ještě hůře - před displej

počítače. Dítě pasivně sleduje míhání se obrázků, a pokud slyší nějaké zvuky, jde o pazvuky nebo střelbu kulometu, motory pronásledujících se automobilů nebo řev střílejících „hrdinů“. Stane-li se náhodou, že v televizi běží pohádka, je v ní jen málo slov, a i když už tam nějaká jsou, nemá je osamělému dítěti kdo vysvětlit, protože dítě se nemá koho zeptat... Dítě s obrazovkou nekomunikuje, neklade jí otázky, není ani k dialogu ze strany televizního programu vyzváno, prostě tupě sleduje něco, čemu rozumí jen částečně, co ho k ničemu pozitivnímu cíleně nemotivuje, co nerozvíjí jeho slovní zásobu ani komunikaci.

Druhé negativum následuje po vypnutí televizoru. Rodiče s dítětem nehoví,

na nic, co vidělo, se ho neptají, nerozvíjejí jeho fantazii, neučí ho novým slověům, neopravují jeho výslovnost, neformulují s ním celé věty, ani ho neučí odpovídat na otázky. Tedy po pasivní komunikaci s televizní obrazovkou následuje pasivní komunikace s tatínkem...

Obojí praxe se stane v takové rodině velice brzy běžnou rutinou a jsou s ní spokojeny obě strany. Dítě se pasivně baví dál a rodiče jsou spokojeni, protože je nezlobí, ba dokonce mají pokoj od školy, protože prvňáček dostal roční odklad.

*Z knihy M. Kašparů:
Po provaze ke Kristu*

Naléhavá modlitba

Jsme Boží děti, a proto jsme přizváni k Božímu dílu A Bůh rozhodl, že některé věci se uskuteční jen díky modlitbě jeho dětí. Jako je orba vzdálenější příčinou sklizně, tak i modlitba je jednou z příčin sklizně Boží. Prosící se stávají Božími spolupracovníky.

Naše jistota je založena na Bohu, který stojí u počátku každého díla a je vždycky efektivní. To by nás mělo naplnit vírou, silou a apoštolskou plodností: „Dostanete všechno, zač budete v modlitbě prosit s vírou“ (Mt 21,22). Měli bychom si tedy osvojit návyk, že nikdy nevstaneme od modlitby, dokud nedokážeme s přesvědčením pronést Ježíšova slova: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem

ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš ... „ (Jan 11,41. 42). Jestliže on dal podnět k tomu, abych ho prosil, jak by tomu mohlo být jinak?

Nezáleží na tom, je-li naše modlitba příjemná nebo vyprahlá, radostná nebo obtížná. Je naším pracovním náčiním, naším „vrtákem“, který vrtá do hloubky a dává z ní vytrysknout Bohu.¹ V Ježíšově tajemném těle se připojujeme k modlitbě klauzurovaných osob a opíráme se o ni. Ale musíme ji znovu „zapracovávat do těsta“ konkrétních lidí, kolem kterých denně chodíme, ať už na svém pracovišti ... ve své čtvrti nebo ulici, počínaje sousedem, od něhož nás dělí pětcentimetrový plot, až k neznámému kolemjdoucímu. (...)

Učinit církev sympatickou naší vlastní přítomností nestačí, máme-li překonat zábrany, které lidé mají a které jsou koneckonců jiného řádu. Je zapotřebí něčeho víc. Toto „víc“ znamená vzít na vědomí a učit se využívat nesmírně velikou Boží moc, která se ukazuje na nás, věřících lidech (srov. Ef 1,19).

Je nutné to zdůrazňovat? Nemodlíme se proto, abychom vedli harmonický život, a ještě méně za jakýsi blahobyt církve, abychom my i naši představení mohli žít bez starostí. My se modlíme, tak jako pekař hněte těsto, aby z něj udělal chléb, jako lékař ozařuje nemocné-

ho, jako matka kojí své nemluvně. Nelámou si s tím hlavu. Což by si mohli počínat jinak? Stejně tak i my: Modlíme se, protože je třeba, aby Bůh navštěvoval a proměňoval lidská srdce. Jde o nutnost.

¹ *Zřejmý obraz artézských vrtů, kdy je potřeba pracně hloubit skrze vrstvy písku a skrze skalnaté nadloží, až se narazí na spodní vody, které pak samy vyvěrají pod tlakem na povrch. Pozn. autorky.*

K. Lachmanová: Síla přímlyvné modlitby

Zachovat klid, když se nic nedaří

Určitě to znáte: někdy by člověk vyletěl z kůže, protože se mu nic nedaří. Také znám takové situace.

Kdysi jsem chtěl letět z Říma přes Frankfurt a Peking do Severní Koreje, kde jsme my benediktini vybudovali nemocnici. Díky akci „hvězdné hodiny“ jsme získali speciální ultrazvukový přístroj pro děti. Ten jsem chtěl při této příležitosti předat a už jsem si v duchu představoval, jakou radost z něj severokorejští lékaři budou mít.

Při mezipřistání v Pekingu jsem na zavazadlo čekal marně. Kufr i ultrazvuk byly ty tam. Hodinu trvalo vyplnění a orazítkování oznámení o ztrátě. Na počítači na pekingském letišti se žádné informace nenašly. Také pátrání ve Frankfurtu bylo bezvýsledné. O dvě hodiny později jsem dostal zprávu na mobil. Všechna zavazadla jsou ještě v Římě, celkem dva tisíce kufrů! To je tedy pek-

né nadělení! Pak přišla zpráva, že se moje zavazadlo našlo a že poletí příštím letadlem do Pekingu. Ano, jenže já už musel pokračovat v cestě. Z Pekingu jsem letěl až do nejzazšího koutu Mandžuska, odkud jsem měl cestovat po zemi do Severní Koreje. Moje zavazadlo si teď vzal na starosti jeden můj přítel v Pekingu. Mé věci mi pošle do Mandžuska. Doufejme.

Když jsem doletěl do Mandžuska, dozvěděl jsem se, že letadlo s mým zavazadlem nemohlo kvůli špatnému počasí z Pekingu odletět. Co teď? Šel jsem spát.

Ráno v půl čtvrté mě vyburcoval řidič. Vedle něj stál můj kufr a ultrazvuk. Jak se mi ulevilo! V sedm hodin se jelo dále do Severní Koreje. Na hranicích mi přístroj zabavila pracovnice celní správy. Do naší nemocnice jsem přijel s prázdnými rukama. Na druhý den ráno ultrazvuk nakonec přece jen dorazil. Po

čtyřech dnech, kdy jsem se pohyboval mezi nadějí a obavami. Výborně!

Moji průvodci se mě pak ptali, jak jsem mohl být celou tu dobu tak klidný. Je to prosté: během svého života jsem se naučil, že vždycky existuje nějaké řešení. Samozřejmě jsem vyslal několik střelných modliteb ke svatému Antoníčkovi, ale vím, že se můžu na Boha spolehnout. I když mě už nic nenapadá, postará se, aby všechno nakonec dobře dopadlo. To

rozhodně neznamená, že bych byl „cool“. Být „cool“ znamená být nezúčastněný a křesťané nikdy nejsou nezúčastnění. Prožívají utrpení i obavy, ale nemusí se nechat dohnat k šílenství. Pokaždé, když mi všechno přerůstá přes hlavu, si říkám: pořád je tu ještě Bůh. Nemá cenu se rozčilovat.

Z knihy N. Wolfa Prokletý mobil

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

- Každý den v 7 h u Mnišek dominikánek je mše svatá s možností účasti věřících. Vstup klášterem Dolní Česká 1 do 6.55 h. V kostele u sv. Kříže ranní mše sv. v 6.45 h nebudou.

- Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.

- Každou neděli po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19.30 h **adorace**.

- Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže u dominikánů se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.

- Každé pondělí před večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je **modlitba růžence za mír**.

- Každé pondělí v 19 h na loucké faře **pravidelné modlitby maminek**.

- Každé úterý v 19 h na faře u sv. Kříže **zkouška chrámového sboru**.

- Každé druhé úterý v měsíci od 16. h do 17. h v kostele sv. Kříže **adorace za ochranu nenarozeného života**, (v zimních měsících ve farní kapli)

- Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.

- Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.

- Každou středu po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19 h **adorace**.

- Každý pátek v 17 h u sv. Jana Kř. u kapucínů **mše sv. po celý školní rok**.

- Každý pátek v 8 h u sv. Hippolyta na Hradišti mše sv. (ve středu v 18 h mše sv. zrušena).

- Každý pátek v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.

- Každou sobotu v 9 h v **pensionu na Vančurově ul.** ve společenské místnosti mše sv.

- Každou sobotu v 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 736 523 600.

PŘIPRAVUJE SE

• 3. 10. čtvrtek před 1. pátkem – ve 20 h u sv. Mikuláše hodinová **adorace**.

• 4. 10. **První pátek** – v 8 a 17 h mše sv. u sv. Jana Křtitele; adorace a sv. zpověď od 15 h (kněz z Tasovic); ve školním roce každý pátek mše sv. v 17 h.

• 5. 10. **První sobota** – v Hl. Mašůvkách v 18 h **měsíční pout'**; autobus ze Znojma v 17 h; P. Josef Maincl.

• 13. 10. v 15 h měsíční modlitba v **popické kapli**, pěší z Kraví hory ve 14 h.

• 13. 10. v 8 h v Příměticích **posvícení** – mše svatá s poděkováním za úrodu.

• 20. 10. při bohoslužbách **sbírka na misie**.

• 21. – 26. 10. denně v 17 h v Mariánské kapli na Hradišti **týdenní pout'**; v 17 h modlitba sv. růžence, v 17.30 h mše sv. a po ní mariánská pobožnost.

• 27. 10. začíná **zimní čas**, hodiny se posunou o 1 hod zpět, bude delší noc.

• 28. – 31. 10. V tzv. „*dušičkovém týdnu*“ bude v kostele sv. Kříže rozšířena **příležitost ke svátosti smíření**: vždy **odpoledne od 15 h** do večerní mše sv. v **18 h**.

• 31. 10. čtvrtek před 1. pátkem - ve 20 h **adorace** u sv. Mikuláše.

• 1. 11. **Slavnost Všech svatých**: u sv. Kříže navíc v 10 h mše sv. (ostatní mše sv. jako ve všední den); u sv. Jana Kř. v 8 a v 17 h; od 15 h adorace a sv. zpověď.

• 2. 11. **Památka zemřelých**: v 8 h mše sv. u sv. Jana Kř.; u sv. Kříže navíc v 10 h (ostatní mše sv. jako ve všední den); v 16 h mše sv. v obřadní síni na městském hřbitově ve Znojmě.

Měsíční pout' v Hl. Mašůvkách bude až **9. 11.** v 17 h.

Růžencová pobožnost každý všední den v 7,30 h u sv. Jana Křtitele

Vyučování náboženství

Základní školy:

ZŠ nám. Republiky -	pondělí 13.00 h	řeholní sestra
ZŠ Jubilejní park -	úterý 13.00 h	
Spec. škola Jezuitské nám. -	úterý 14.00 h	
Speciální škola internát -	úterý 15.00 h	
ZŠ Václavské nám. -	čtvrtek 13.30 h	

Fara Mikulášské náměstí 13, Znojmo:

1. skupina 1. - 3. tř. - pátek 15.45 h pí Muzikářová
2. skupina 4. - 6. tř. - pátek 15.45 h jáhen Tomáš
3. skupina 7. - 9. tř. - pátek 15.30 h řeholní sestra

Na 1. **sv. přijímání** se připravují děti, které chodí 2. rok do vyučování náboženství ve škole nebo na faře.

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3. Kontakt. adr. redakce Ing. Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz
Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku odpovídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce.
Vychází 10× ročně (mimo prázdniny). Uzávěrka 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 5.- Kč.
Tisk Tiskárna Wega, Znojmo
